

Dimela
Terve looma nimel

Varjupaikade MTÜ, ELS MTÜ Teie Loomakliinikud ja Dimela ühisprojekt

„Vähem soovimatuid järglasi“

Projekti eesmärgiks on, et ei sünniks soovimatuid kutsikaid ja kassipoegi ning tulevased arstid saaksid täiendavat opereerimiskogemust.

ELS ja Varjupaikade MTÜ poolt on patsiendid, Tiina Toometi Kliiniku ja Männimäe Loomakliinikupoolt ruumid, järelvalve ja juhendamine ning Dimela poolt vahendid.

Maaülikooli veterinaarteaduskonna tudengid saavad praktikust juhendaja käe all lisakogemuse kirurgias.

Eesti Loomakaitse Seltsi kommentaar Annika Lepalt:

2012. aasta jooksul abistas Eesti Loomakaitse Selts läbi seltsile laekunud abipalvete nõustamise ja lahendamise 1518 hüljatud, hulkuvat, väärkoheldud või muul viisil abivajavat looma. Kõik abivajajatega seotud otsesed ravikulud ja protseduuride tasud makstakse tänu ELSile laekunud rahalistele annetustele. Keskmiselt aitab ELS loomi 3430 euroga kuus ehk kokku 41 000 euroga aasta jooksul. Eesti Loomakaitse Seltsi toel steriliseeriti ja kastreeriti aastatel 2010 - 2012 kokku 802 kassi ja 47 koera.

Kuna meie ressursid pole stabiilsed ja meil pole seetõttu alati võimalik kõiki abivajajaid aidata, on projekti käigus läbiviidavad tasuta protseduurid meile suureks ja hindamatuks abiks. Nii mõnelegi loomale on nüüd antud uus võimalus. Et ennetada hulkuvate loomade arvu kasvu ja soovimatutest järglastest vabanemist julmal viisil, on selts juba aastaid läbi viinud mitmeid kastreerimise/steriliseerimise kampaaniaid ning juhtinud ühiskonna tähelepanu kastreerimise/steriliseerimise olulisusele."

Dimela kommentaar: oleme kogu oma tegevuse vältel toetanud kahte suunda: 1) loomaarstide täiendõpe, 2) koduta loomade toetamine läbi soovimatute järglaste vähendamise ning varjupaigast lemmiku võtmise propageerimise.

Henri Siimon meenutab:

Olin 5. kursuse tudengina Tiina Toometi Kliinikus praktikal, kui vastuvõtule tuli Käbi. Hiiglaslikja heasüdamlik emane koer, kelle hoolimatud omanikud olid saatuse hooleks jätnud. Käbi oli kogu aeg ketis, aga mitte kaelarihma pidi, vaid traksidega. Traksid olid sooninud tema rindkeresse nii koleda haava, et isegi paljunäinud vanemad kolleegid ohkisid ja ahhetasid. Käbi tõi kliinikusse naaber, kes koera kannatusi enam vaikides vaadata ei saanud. Mida teha? Ravida on tarvis, aga mis saab koerast edasi? Loomade Hoiupaik oli nõus Käbi enda hoole alla võtma ja talle uut kodu otsima. Kogu raviprotsessi nende kaela lükata polnud aga mõeldav. Mina noore tudengina tahtsin kangesti midagi ka oma kätega teha, mitte ainult pealt vaadata ja assisteerida. Nii saigi otsustatud, et Käbi raviaarstiks saan mina (vanemate kolleegide juhendamisel). Peale haavaravi, steriliseerimist ja väikese piimanäärme kasvaja operatsiooni oli Käbi sobivas konditsioonis, et leida endale uus kodu ning mina mitme kogemuse võrra rikkam. Minule teadaolevalt elab Käbi praegusel hetkel õnnelikult Soomes ja kuna minagi praktiseerin ülelahe Jyväskylä loomakliinikus, siis pole sugugi võimatu, et meie teed võiksid juhuse tahtel uuesti ristuda. Naljaga pooleks on ka Käbi olnud üheks minu õpetajatest teel tudengist loomaarstiks.

Helen Valk, veterinaarmeditsiini 5. kursuse tudeng:

Viibin hetkel Belgias Genti Ülikooli väikeloomakliinikus Erasmus-programmi kaudu praktikal ning siin toimub sarnane steriliseerimise-kastreerimise programm ülikooli juures. Kolmel päeval nädalas püütakse linnatänavatelt hulkuvaid kasse, viiakse kliinikusse ning viimase kursuse tudengid saavad võimaluse kõik protseduurid ise kasside peal õppejõudude juhendamisel sooritada: kliiniline ülevaatus, vereproovi võtmine, anesteseerimine, steriliseerimise/kastreerimise läbiviimine. Kassid hoitakse taastumiseni haiglas ning seejärel lastakse tagasi, kust nad püüti. Nakkushaiguseid (FIV, FeLV) kandvad kassid linnatänavatele tagasi ei pääse. Teadmaks, kes on protseduuri läbinud ja et seda looma enam mitte kliinikusse tuua, tehakse kõrvalestale vastav märge. Mina arvan, et see on väga hea idee, kus kasutegur on suur- praktiseerimisvõimalus tudengitele, kassidele ohtlike nakkushaigustega loomade praakimine, soovimatute kassipoegade mitte saamine. Nõndaviisi on hea valmistada ette noori endas kindlmaid loomaarste, sest järjest enam leidub lõpetanud veterinaare, kes pigem jätaksid kirurgia kellegi teise valdkonnaks just enda ebakindluse ning vähese kirurgiaalase praktika tõttu.

Dr. Toometi ja dr. Jõgila kommentaarid:

Meie õppisime EPA-s ajal, mil väikeloomade ravimine moodustas tühise osa tollaegsest õppetööst. Riinal õnnestus kool lõpetada nii, et tal polnud kordagi kedagi opereerinud, Tiina oli õnnelikum, sest praktika tollases Veterinaar- Sanitaarjaamas dr. Margit Veelmani, Viivi Kurepõllu ja Eino Rahumäe käe all oli andnud ka pisukese kogemuse kirurgias ning viimasel kursusel sooritatud diplomitöö dr. Vladimir Andrianoviga eeldas operatsioonide assisteerimist. Siis sai mõne õmbluse vahel ka ise teha.

Me mõlemad alustasime iseseisvat praksist 1992. aastal ja imestame siiani, et esimesed patsiendid ellu jäid pärast värisevate kätega tehtud tundidepikkusi operatsioone. Ilma assistendita. Oleme siiani tänulikud oma õpetajatele Soomes (dr. Pekka Manninen ja dr. Helene Juola), kes usaldasid meid sedavõrd, et julgesid oma patsientide elu ja tervise meie kogenematutesse kätte anda.

21 aasta jooksul on nii Tiina Toometi kui Männimäe kliinikust läbi käinud muljetavaldav hulk tudengeid, paljudest neist on saanud Eesti veterinaariamaastikul arvestatavad tegijad. Kõik nad on kunagi alustanud värisevail käsil oma elu esimest operatsiooni.

Tänapäeva tudengid saavad võrratult parema ettevalmistuse kui meie omal ajal, aga praktikat ja omakäelist tegevust ei ole kunagi küllalt. Alati olnud neid, kes tahaksid rohkem teha, kui igapäevane õppetöö võimaldab. Koostöös ELS, Varjupaikade MTÜ ja Dimelaga soovime ühelt poolt suurendada üliõpilaste praktikakogemust ja teiselt poolt varjupaigaloomade adopteerimisšansse.